

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

MAREA FAMILIE

Lucrurile mari care se bazează pe înțelepciunea colectivă și pe puterea cea mare a mulțimii, au trăsături. Ele trezesc în oameni sentimentul demnității, al siguranței și o dată cu acestea al răspunderii fiecăruia pentru tot ce s-a înfăptuit și se va mai înfăptui. Acesta este și înțelesul dezbaterilor la primul Congres al Cooperativelor Agricole de Producție.

Măsurile inițiate de Partidul Comunist Român cu consultarea largă a specialiștilor, președinților de cooperative agricole, brigadierilor și șefilor de echipe, a cooperativelor au căpătat aprobarea unanimă. Ca atare, aceste măsuri, temeinic chibzuite, înmănunchează alături de înțelepciune și experiență, hotărârea de a face piinea noastră mai bună, satul mai frumos și mai vesel, viața mai îmbelșugată și țara mai înfloritoare. În această consultare cu masele largi populare, în această strinsă legătură a conducerii noastre cu poporul făuritor de bunuri materiale și spirituale constă însăși esența democrației noastre socialiste.

Cel dintâi Congres al Cooperativelor Agricole de Producție a scos în evidență cu limpezime modul în care clasa noastră muncitoare în alianță cu țărănimea și-a îndeplinit și își îndeplinește înalta misiune de a rezolva problema agrară. Totodată Congresul a subliniat cu argumente de necombătut forța și dinamismul agriculturii noastre cooperatiste și a stabilit cu claritate măsurile ce trebuie luate pentru dezvoltarea și înflorirea satului, în lumina celui de al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român, măsuri ce corespund pe deplin cerințelor etapei actuale. Doritorilor de cifre și fapte le stau la îndemână documentele și bilanțurile anuale și pe etape. Să le studiem și să admirăm minunata noastră economie socialistă. Să ne oprim asupra coloanelor care arată că acum sintem în stare să realizăm întreaga producție industrială a anului 1938 în numai 5 săptămâni. Să ne amintim că, în ciuda influenței factorilor naturali nefavorabili, agricultura a produs în anul trecut 12 milioane 600 mii tone de cereale — cea mai mare producție din istoria țării noastre — că s-au obținut însemnate sporuri la producția de carne, lapte, lână și ouă. Vechea noastră țarină, secătuită și jefuită secole la rind a fost trezită la viață nouă și asta a fost cu puțință numai datorită politicii înțelepte a partidului de mecanizare și chimizare a agriculturii, de introducere a soiurilor de plante cu înaltă productivitate și folosirea pe scară tot mai largă a științei, la care se cuvine să adăugăm admirabilul fond de organizatori pricepuți și talentați, formați la școala agriculturii noastre socialiste.

Când spunem satul socialist, avem imaginea unei localități cu ținuta îngrijită, ale cărei podoabe vegetale se îmbină atât de armonios cu cele meșterite din piatră, cărămidă, țiglă și lemn. Și mai avem marea satisfacție de a arăta că în ultimii 15 ani s-au construit la sate, din fonduri proprii peste un milion de case, că la fiecare 4 familii țărănești una s-a mutat în locuință nouă. Urmașii descușilor, obidișilor de tot felul și-au cumpărat în anul trecut, numai prin magazinele sătești, mărfuri în valoare de 16 miliarde, 600 milioane lei. Comparați aceasta cu faptul că în 1932 datorile țăranilor cu pământ puțin se ridicau la peste 37 miliarde lei, ceea ce însemna, în medie, o datorie de 6 000 lei la hectar!

Țărănimea cooperatistă a demonstrat practic că a devenit cu adevărat stăpina pământului și că acest pământ îi dă după cum știe să-l ceară. În Tîrziul Hușilor se arată darnice pină și coastele și ripile.

Băstinașii, azi gospodari de frunte, le-au plantat cu viță de vie și pomi și acum, acolo unde nici oia n-avea ce să pască, se scot cite 11 mii de kilograme de struguri de pe fiecare hectar. La Sintana Crișanei se cultivă porumb, sfeclă de zahăr și legume pe 340 hectare irigate obținând cite 7 103 kg porumb boabe și 48 000 kg sfeclă de zahăr la hectar. Și doar se știe că prin partea locului nu există un firicel de apă curgătoare. Cum au izbutit să facă această treabă a arătat-o pe larg, la Congres, președintele cooperativei agricole, Gheorghe Goina, Erou al Muncii Socialiste. A vorbit cu competență și cu dorința fierbinte de a împărtăși tuturor celor aflați în sală din experiența lor. Oamenii au învățat să meargă la esența faptului de viață, care dă putere de convingere, că înțelepciunea constă în a ști ce să propul, dar și să arăți căile de rezolvare, să dovedești inițiativă și îndrăzneală.

CL. MUNTEANU

(Continuare în pag. a 6-a)

ACT CONSTITUTIV

AL UNIUNII NAȚIONALE A COOPERATIVELOR AGRICOLE DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

I. Noi, delegații prezenți la Congresul de constituire a Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole, reprezentanți ai cooperativelor agricole de producție, ai uniunilor ronale, orășenești și regionale ale cooperativelor agricole, potrivit prevederilor statutului uniunilor aprobat de Congres și pe baza hotărârilor de afiliere adoptate de conferințele uniunilor regionale ne asociem în Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole din Republica Socialistă România, pe care o constituim astăzi 9 martie 1966.

II. Scopul Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole este unirea eforturilor cooperativelor agricole de producție din Republica Socialistă România pentru aplicarea politicii Partidului Comunist Român de creștere a producției agricole vegetale și animale, de dezvoltare continuă a agriculturii socialiste, pentru ridicarea bunăstării țărânilor, satisfacerea nevoilor economiei naționale și ale întregului popor.

Uniunea Națională a Cooperativelor sprijină cooperativele agricole în organizarea și desfășurarea întregii lor activități, în lărgirea, consolidarea și apărarea proprietății cooperatiste și în creșterea continuă a conștiinței socialiste a țărânilor.

III. Sediul Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole este în orașul București.

IV. Patrimoniul Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole este constituit potrivit prevederilor articolului 35 din statut.

V. Durata Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole este nelimitată.

În aceste zile, la cooperativa agricolă din Găești, regiunea Argeș, se lucrează intens la îngrijirea semănturilor de toamnă

ZI PLINĂ LA CĂMINUL CULTURAL

De curind căminul cultural din comuna noastră a cunoscut o zi plină. Cooperatorii au primit în mijlocul lor oaspeți prețioși: pe scriitorii Letiția Papu și Vasile Iosif. Atmosfera caldă, apropiată, născută de la primul contact între cititori și scriitori a făcut ca asemenea manifestări să mai fie solicitate de cetățenii satului nostru.

Participanții au ascultat cu profundă emoție poeziile Copilul luptătoarei, Inscripție pe coaja unei portocale, Plinea, recitate de chiar autoarea Letiția Papu. Scriitorul Vasile Iosif a citit din versurile sale și apoi un fragment umoristic din romanul aflat în lucru, intitulat Valsul miresei.

Apoi cititorii au pus întrebări scriitorilor, au vorbit despre cărțile pe care le-au citit sau ar dori să le citească, au cerut explicații despre munca de creație a scriitorilor.

Petre Tudose, a arătat că de la regimul burghezo-moșleresc ne-au rămas moștenire în comună peste 1500 de analfabeți. Astăzi, cele peste 1500 fișe de cititori ai bibliotecii ilustrează pe deplin pătrunderea culturii în viața nouă a satului nostru.

Cooperatoarea Zoia Purcărea, a arătat că bibliotecile noastre cuprind prea puține cărți inspirate din munca oamenilor din regiunea de deal. Scriitorii ar trebui să-și îndrepte atenția și spre aceste frumoase regiuni ale patriei noastre, unde hărnicia oamenilor a schimbat cu totul înălțimea locurilor făcând din dealurile sărace grădini roditoare, pline de bogăția pomilor și a viței de vie.

Intâlnirea dintre scriitori și sătenii din Bădiceni a contribuit și mai mult la sădirea în sufletul cititorului a dragostei față de carte.

GH. PREDA

directorul căminului cultural
Bădiceni-Mălureni
(Curtea de Argeș)

Note de lectură

RUDELE CELE MAI APROPIATE ALE OMULUI

Colecția de lucrări de popularizare a științei, editată de Comitetul pentru răspândirea cunoștințelor culturale-științifice și Editura Științifică, s-a îmbogățit cu o nouă și valoroasă carte „Rudele cele mai apropiate ale omului”.

Lucrarea, semnată de Victoria C. Iuga, prezintă într-o formă concisă, clară și accesibilă particularitățile biologice și de comportament ale maimuței antropoide, precum și gradul ei de rudenie cu omul.

În paginile cărții, cititorii vor putea găsi momente interesante în

legătură cu întâlnirile călătorilor și exploratorilor europeni în Africa și Asia cu marile maimuțe, gorile, cimpanzei, urangutani, giboni.

Ca urmare a acestor „întâlniri” au început să circule atunci povestiri și născociri din cele mai fantastice.

Abia în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, se arată în lucrare, marele învățat Charles Darwin a fundamentat concepția științifică despre originea animală a omului, arătând că aceasta provine, împreună cu marile maimuțe, din strămoși comuni, care au trăit pe pământ în urmă cu 60-70 milioane de ani.

Într-un număr restrâns de pagini, cititorul găsește date importante și explicații clare în legătură cu anatomia și fiziologia maimuțelor antropoide, despre modul lor de

viață în stare naturală și în captivitate.

Foarte instructiv este capitolul care tratează comportamentul maimuțelor antropoide. Experiențele descrise în carte sînt deosebit de interesante și atractive.

În lumina celor mai noi cercetări, autoarea arată succint rudenile actuale ale maimuțelor antropoide, precum și originea și evoluția acestor rudenii.

Înfățișînd înrudirea cu omul a strămoșilor antropoidelor, autoarea relevă cîteva fapte privind geneza speciei umane și apariția societății omenești.

Lucrarea, înmănunchiind un mare număr de date științifice, recente, este deosebit de utilă oricărui cititor, care va găsi răspuns la nenumărate probleme privind originea și evoluția omului pe pământ.

H. LEREA

„DIALOGURI PE SCENĂ”

Pe scenă se perindă, în fața sălii și juriului, interpreții din Boteni.

Prezentatorul strigă un nume și concurenta pășește pe scenă. Ea apropie microfonul, își dregă puțin vocea și în clipa următoare în sală se aude un cîntec îndrăgît aici:

Foaie verde dedițel
Mîndră-i viața la Muscel...

Melodia și versurile aparțin interpretei. La cererea publicului artista mai zice un cîntec, și încă unul dintr-un repertoriu bogat de cîntece populare (multe din ele compoziție proprie). Sala aplaudă, membrii juriului trec pe filele lor nota 10 în timp ce cîntărețea

predă microfonul ca pe o ștafetă unei copile, și ea concurentă.

Artista de care am vorbit e țărăncă cooperatoare, din Boteni Muscel. Numele ei: Maria Aldoiu. Are 60 de ani și s-a afirmat cu prilejul întâlnirilor artistice cum a fost și acest „dialog argeșean”. Un prilej cum nu se poate mai bun de descoperire și punere în valoare a talentelor.

ION GHINESCU
corespondent voluntar

Peste 600 de spectatori din comuna Curtea, raionul Făget, au asistat la un a-trăgător dialog artistic în care s-au întrecut forma-

țiile artistice din comunele Sudriaș și Curtea.

Formațiile de dansuri din comuna Curtea, instructor Toma Gheju și din Sudriaș, instructor Elena Ciurescu și Letiția Bălănescu, micuța Marica Popescu, în vîrstă de 5 ani din comuna Curtea, ca și vîrstnicul Ion Popescu (70 de ani), au primit din partea juriului nota 10, iar din partea spectatorilor... ropote de aplauze.

Artiștii amatori din comuna Curtea au cîștigat întrecerea cu o diferență de 5 puncte.

PRICOPIE BENESCU
corespondent

Cu ocazia dialogurilor scenice organizate în raio-

nul Criș, au fost selecționați 60 de interpreți care vor alcătui un ansamblu folcloric. Cu sprijinul unor specialiști acest ansamblu va valorifica bogatul folclor din zona Aradului și a Crișurilor. Dintre membrii ansamblului care vor prezenta un spectacol la sfîrșitul lunii martie, amintim numele tinerei Ana Ursu din comuna Grăniceri, solistă de muzică populară, al Mariei Vorindan din Socodor, în vîrstă de 17 ani, interpretă și creatoare de versuri și a lui Vasile Puică, laureat al celui de-al III-lea Concurs pe țară al formațiilor artistice de amatori de la orașe și sate.

ION COȚOI
corespondent voluntar

Moment de tensiune din Procesul alb

Filme noi

UN REUȘIT ROMAN CINEMATOGRAFIC

Procesul alb, ultimul film al regizorului Iulian Mișu, este, așa cum l-au numit realizatorii, un cine-roman. Avînd la bază materialul epic al romanului său Șoseaua Nordului, prozatorul Eugen Barbu a scris însă un scenariu, alegînd faptele și restructurînd acțiunea astfel ca să concorde specificului cinematografic. Împletind prezentul cu trecutul, prin aducerile aminte ale citorva personaje principale, scenariul a devenit astfel mai dinamic, a căpătat mai multă via-goare.

Filmul evocă o perioadă frămîntată din istoria eroicelor lupte ale clasei noastre muncitoare condusă de comuniști: pregătirea și desfășurarea insurecției armate de la 23 August 1944.

Axată pe desfășurarea procesului unui fost agent al siguranței — care în timpul mișcării insurecționale din București l-a ucis pe comunistul Dumitrana, unul din conducătorii forțelor patriotice — substanța filmului se încheagă din depozițiile martorilor prezenți și din amintirile lor. Începînd cu evadarea ilegalis-

tului Matei și încheindu-se cu momentele insurecției, suita aceasta de amintiri reface tabloul unei întregi epoci. Ne sînt înfățișate pe de o parte traiul de huzur al profitorilor de război cu petrecerile lor nocturne iar pe de alta creșterea opoziției populare împotriva acestora, desfășurarea acțiunilor de sabotaj organizate de partid contra efectivelor militare hitleriste, deruta satrapilor siguranței antonesciene, acțiunea culminînd cu ciocnirea directă din zilele lui August '44 dintre forțele patriotice și ocupanții hitleriști.

În aceste lupte sau în secvențele ce descriu palpitanta capturare a unor vagoane cu muniții ale hitleriștilor, necesare luptătorilor pentru eliberare, se definesc portretele unor încercați revoluționari ca Dumitrana și Matei, gata oricînd să-și dăruiască viața cauzei libertății poporului nostru.

Din bogata galerie de personaje — unele cu o apariție episodică, altele mai pregnant caracterizate, dar toate conduse cu mină sigură de regizor — se rețin îndeosebi cîteva creații actoricești. Trebuie remarcată în special interpretarea de prim rang pe care Iurie Darie o realizează în rolul comunistului Matei. Distribuie într-un rol cu totul deosebit de cele de june-prim, în care era văzut de obicei, actorul ne dezvăluie o latură mult mai profundă a talentului său, intruchipînd firesc, cu multă căldură, eroul plin de devotament dar nu lipsit de slăbiciuni omenești. Aceași intensă tensiune interioară o degajă și Dumitrana, creionat cu hotărîre în numai cîteva apariții de Gh. Dinică. O variată gamă de trăiri sufletești realizează, în rolul Martei, Marga Barbu, dovedindu-se o veritabilă actriță de film. Din lunga listă a distribuției mai trebuie neapărat amintiți George Constantin și Toma Caragiu în rolurile zbirilor siguranței, Nely Nicolau-Ștefănescu, de un comic savuros, Gina Patrîchi, Gyorgy Kovacs.

Dar cea mai mare calitate a filmului rămîne reconstituirea epocii, a atmosferei ei incandescente — făcută într-o construcție modernă, de un regizor stăpîn pe mijloacele de expresie cinematografică și cu aportul unor imagini pentru ecran lat (operator Aurel Samson) cu merite atît în realizarea portretizării eroilor cît și în filmările de noapte sau în scenele de masă ale insurecției.

VL. PANĂ

PERSPECTIVE LUMINOASE

Lucrările Congresului cooperativelor agricole de producție au fost urmărite cu viu interes de oamenii muncii de pe ogoarele patriei noastre.

Exprimându-și deplina adevărată față de măsurile adoptate, țărani cooperatori, mecanizatorii, inginerii agronomi și zootehniști, tehnicienii, toți cei care muncesc în agricultură își manifestă hotărârea lor fermă de a depune toate strădaniile pentru aplicarea în viață a hotărârilor adoptate.

Mărirea producției, obiectivul cel mai urgent

În chiar aceste zile se desfășoară intens, în unitățile din raza uniunii noastre agricole, lucrările de amenajare a incintelor de irigare. Este o vastă acțiune comună, de folosesele căreia vor beneficia 15 cooperative agricole de producție. Jumătate din fondurile pe

care vor trebui să le investească în realizarea acestei acțiuni vor fi suplinite de participarea voluntară la lucrări a cooperativelor.

La cooperative agricole ca cele din Nănești, Liliiești, Tudor Vladimirescu, Braniște, Vasile Alecsandri, lucrările s-au și terminat. În întreg raionul ele se vor încheia la 31 martie. Apa adusă din Siret cu puternice moto-pompe va năvăli atunci pe canale. Irigarea, în unire cu fertilizarea solului ne va înlesni saltul spre producțiile mari. La porumbul irigat ne așteptăm la o producție curentă de 5 tone la ha (adică dublul celei de astăzi). Extinderea irigației la legumicultură va ridica venitul la hectar de la 18 000 la 25 000 lei. Irigarea își va face simțite efectele și în sporirea producției de furaje. C.A.P. Șivîța irigă în acest an 80 de ha de

lucernă care vor da o producție încreștată: 6 vagoane masă verde la ha.

Una din acțiunile comune de mare utilitate întreprinsă sub îndrumarea Uniunii raionale este înființarea de depozite pentru păstrarea îngrășămintelor chimice. Vor fi alese în acest scop centrele de comune cu gări, unde transportul îngrășămintelor din vagoane în depozit se poate face rapid și fără pierderi. Condițiile de păstrare din aceste depozite vor înălțura în bună măsură risipa, ducând totodată la micșorarea cheltuielilor de transport pentru fiecare cooperativă în parte.

La Congresul C.A.P. s-a scos în evidență necesitatea de a specializa producția unor cooperative agricole. Se vor dezvolta astfel sectorul zootehnic ca și baza legumicolă la unitățile din apropierea orașului. La

alte se va extinde pe terenurile în pantă cultura strugurilor de masă.

Considerăm ca pe una din misiunile noastre importante popularizarea documentelor Congresului cooperativelor agricole de producție. În acțiunea aceasta care-și propune ca fiecare membru din consiliu, brigadier, lucrător din cimp sau zootehnic, să-și cunoască bine atribuțiile, ne va fi desigur de mare ajutor colaborarea unităților culturale de la sate care vor trebui să răspundă, în formele care le sunt proprii, în masa largă a cooperativelor, experiența acestei mari întâlniri a cooperativelor agricole care a fost recentul Congres.

GH. ZUGRAVU

președinte al Uniunii raionale Galați, a cooperativelor agricole de producție

Cu toate forțele

De la lucrările Congresului țărănimii cooperatiste, la care am luat parte ca delegat al cooperativelor agricole din Găești, m-am întors acasă cu amintiri de neșters și cu un bogat bagaj de învățăminte. Am ce le povestii tovarășilor mei de muncă! De fapt, în ciuda depărtării, fuseseră și ei părtași, alături de întreaga țărănime cooperatistă, la desfășurarea acestui eveniment de mare însemnătate în viața țărănimii. Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., și Chemarea lansată la Congres au avut și la noi un puternic ecou, fiind primite cu bucurie și cu simțământul de încredere sporită în propriile noastre forțe.

În cadrul cooperativei agricole, noi ne străduim acum ca, prin valorificarea tuturor rezervelor interne, prin ridicarea fertilității solului și productivității animalelor, să obținem produse mai multe, mai bune și mai ieftine. De pildă, planul nostru de perspectivă prevede ca, până în anul 1970, să asigurăm producții medii la hectar de cel puțin 3 500 kg porumb boabe. Bătălia pentru realizarea și chiar depășirea acestor producții, noi o începem însă de pe acum, un prim obiectiv fiind calitatea ireproșabilă a lucrărilor de însămînțare și de întreținere. Vrem s-o luăm înaintea pla-

nului și în ceea ce privește sectorul zootehnic. Sarcinile de plan prevăd ca numărul vacilor de lapte să ajungă la 50 la sută din efectivul taurinelor, iar producția de lapte pe cap de vacă furajată să depășească 2 000 litri — spre sfârșitul lui 1967. Noi vom realiza însă aceste două obiective cu un an mai devreme.

Un sprijin tot mai mare, an de an, în lupta pentru producții sporite de cereale și plante furajere, ni-l vor da irigațiile. Aș stărui asupra acestui capitol, amintind că noul Statut al C.A.P. statornicește în mod fericit într-ajutorarea cooperatistă, unirea eforturilor tot mai multor unități în efectuarea unor acțiuni mai mari și mai costisitoare. La noi, bunăoară, în cadrul uniunii raionale, câteva cooperative agricole vecine conlucrează la înființarea unei puternice stații de pompare pe riul Argeș, care să irigheze, în 1970, o suprafață de peste 1 800 hectare. Din acestea nouă ne vor reveni 380 hectare. Ele ne vor asigura recolte superioare, stabile, de porumb boabe, lucernă și trifoi. Deocamdată însă, cu mijloacele proprii, noi am amenajat 4 lacuri de acumulare și am săpat câteva puțuri. Argeșul și pinzele freactice vor îndestula cu apă, încă din această primăvară, 50 de hectare.

Sîntem hotărâți să ridicăm cooperativa noastră la nivelul unităților celor mai puternice, așa cum ne învață partidul, așa cum ne cere Chemarea lansată de Congres.

Ing. agr. ENE MARIN
președintele C.A.P. Găești
regiunea Argeș

E datoria noastră, a cooperativelor

Cînd s-a întors de la Congresul cooperativelor agricole, președintele nostru, pe care l-am delegat să ne reprezinte acolo, ne-a povestit o seamă de impresii și învățăminte. Am înțeles din vorbele lui că și din ce am citit în ziare că în viitorii ani agricultura noastră socialistă va cunoaște o mare înflorire datorită, în primul rînd, dezvoltării bazei tehnice materiale. Mă întreb însă acum ce putem face noi cooperativii pentru a folosi cum se cuvine tot ceea ce statul ne-a pus la dispoziție. Am scos noi oare asemenea producții încît să zicem: „Gata am făcut de-ajuns; de-acum ce să ne mai oboșim?” Nici pe departe.

Anul trecut, e drept, că la griu am avut spor de producție. Dar la porumb iată că nu s-a realizat planul. „A fost timpul prost” — spun mulți și se liniștesc. Dar apa din gîră de la marginea satului care putea fi de mult zăgăzuită și păstrată ca într-un bazin natural ne-ar fi ajuns un an întreg pentru nevoile de irigare. Dîgul l-am făcut de-acum și încă din primăvara aceasta apele au început să se strîngă. Trag nădejde că irigîndu-l porumbul nu ne va mai face pocinogul.

Din lucrările Congresului noi am

înțeles că trebuie să ne folosim cît mai bine puterile și priceperea. Echipa pe care o conduc eu, a cincea din brigada a doua, e fruntașă. Am dat producții peste plan la toate culturile. Șase echipe din cele 25 cite numără cooperativa agricolă au produsții peste plan. Dar 11 sînt sub plan. Ce facem cu cele 11? e întrebarea. Am discutat despre treaba aceasta și în consiliu și în adunarea generală. Unii au pus diferențele de producție în seama deosebirilor de fertilitate a solului. Și s-a propus ca producțiile să se stabilească diferențiat, după gradul de fertilitate. Adică unei echipe care are un pămînt mai slab să i se pretindă o producție mai mică. Cred că nu e bine așa și mulți gîndim astfel. Mai bine este să fertilizăm solele slabe dînd îngrășămint după trebuințele fiecărei sole.

Este, așadar, datoria noastră, a cooperativelor, să folosim cum se cuvine pămîntul și să scoatem producții la nivelul cerințelor de azi. Cînd am pornit la muncă în anul acesta am promis adunării generale să dau un spor de producție de 200 kg de griu și 500 kg de porumb la fiecare hectar. Oamenii din echipa noastră pot face asta și ca să dovedească hotărîrea lor i-au chemat la întrecere pe cei din echipa 1.

CONSTANTIN CAZAN
membru în cooperativa agricolă
de producție Fulga de Sus,
raionul Mizil

În atenția cititorilor de la sate

CENTROCOOP a organizat un concurs interesant dotat cu premii: „Biblioteca personală — prieten de nădejde”. La acest concurs pot participa și țărani cooperatori. Premiile se acordă pentru cele mai frumoase, mai bogate și mai interesante biblioteci personale. Valoarea totală pe țară a acestor premii se va ridica la suma de 200 000 lei.

Pe lângă cele 1 350 premii în bani se vor mai acorda 32 premii speciale în obiecte și cărți în valoare de 20 000 lei.

Cei care doresc să participe la acest concurs pot să-și procure fișa de participant de la librărie sau de la raionul de librărie din localitatea respectivă. Tot de aici pot primi și alte indicații referitoare la desfășurarea concursului.

Concursul se încheie la data de 31 iunie 1966. Tragerea sorișilor va avea loc la București pînă în ziua de 30 august a.c. Premiile pînă la 300 lei se vor acorda de către cooperativele de consum în raza cărora se găsesc cîștigătorii iar premiile speciale vor fi atribuite cîștigătorilor de către CENTROCOOP.

Președintele C.A.P. Petrești, regiunea Argeș, Costache Gheorghe, împreună cu grădinarul Ilie V. Constantin, controlînd plantele în răsadnițe

In ziua de 15 martie, cu 10 zile înainte de termen, apele Argeşului şi-au oprit cursul. Porţi grele de metal au tăiat într-o clipă panglica argintie a bătrînului riu. Astfel a început formarea unui nou lac artificial de aproape o jumătate de miliard de metri cubi de apă.

In fotografie: La puţin timp după închiderea vanelor-stăvilor la barajul de la Vidraru, s-a creat prima „ogîndă” a lacului de acumulare al hidrocentralei „Gheorghiu-Dej”.

PE ARGEŞ ÎN SUS

Imi plec la Argeş trupul prin răsucite stînci
de andezit şi gnais solemn ca într-o rugă
s-aud cum sună apa cascadelor adinci
cilindric răsucite pe orga lor de fugă.

Şi în tumultul care ia chip suit din vis
rotind în trepte zborul de şoim trecut prin piatră
desprind cu dalta cerul ce ne părea închis
să văd, supus, căfelul pămîntului cum latră.

Şuvoaie mari şi-albastre cum sună lopătînd
în aur alb turbine ce investesc mişcarea
purtînd prin ţara veche luceferi noi arzînd —
din Argeş unde munţii îmbrăşează zarea.

Spre ea, în fugă sara prin codrii de arginşi
înmiresmaşi de rouă şi firul crud al ierbii —
să-şi scalde-n valuri steaua copitelor fierbinţi
vor coborî cu tainica lor frumuseţe cerbii.

MIHAELA

DRUMURILE CALAFATULUI

Mergi, tot mergi şi ţi se pare că drumul nu are
sfîrşit. Şi, de fapt, nu are. Cînd crezi că i-ai dat
de capăt, îl vezi că se înfrăţeşte cu altul, îşi
schimbă dintr-o dată direcţia şi parc-ai lua-o de la
început.

In raionul Calafat, aşezările sînt la mari distanţe
unele de altele. Nimic care să-ţi odihnească privirile;
te dureau ochii de atîta cer şi cîmpie.

Este cu putinţă a schimba peisajul unor drumuri
cînd natura nu ţi-a pus la îndemînă prea multe ele-
mente, cînd în loc de dealuri sau de munţi întîlni-
şti, ici-colo, cite un versant pe care-l urci din cîteva paşi?
Punînd această întrebare tovarăşului Gheorghe Din-
dere, primul secretar al comitetului raional de partid,
mă aşteptam la un răspuns în doi peri, la o făgădu-
ială cum că „Peste cîteva ani, o să vezi şi în raionul
nostru...” Dimpotrivă. Mi-a schiţat, la repezeală, un
plan de vizită, încredinţîndu-mă că nu-mi va părea
rău. A avut de-o mie de ori dreptate...

AȚI BĂUT VIN DE DRINCEA ?

Ne îndreptăm spre Braniştea, o comună aflată la
una dintre marginile raionului. Ce m-a atras într-acolo?
Vechea faimă a vinului de Drincea, apusă vreme de
cîteva decenii iar azi, pe cale de a fi reînviată. In
preajma Braniştei există un deal care trece în raio-
nul vecin Vinju-Mare. In secolul trecut era înconjurat
de păduri şi numai pe coamă avea un gol care a că-
pătat numele de „golul Drincii”. Cînd au plantat oa-
menii primul butuc de viţă în acel gol nu se ştie. Cu
timpul a fost împinzit cu nenumărate petice de vie,
care dădeau un vin nemaiîntîlnit în nici o altă pod-
gorie. Dar o dată cu filoxera, care a bîntuit în primii
ani ai secolului nostru, viile şi neprefiuita lor licoare
au rămas doar în amintire. Le-a luat locul hibridul.

Pentru a afla măcar cîteva amănunte din istoricul
acestui vin am apelat la cunoştinţele în materie ale
Inginerului agronom Ion Pirvu, de la cooperativa
agricolă, şi la memoria bătrînului Marin Sandu. Acesta
din urmă, cînd a auzit despre ce este vorba, parcă s-a
luminat la faţă.

— Eu merg pe optzeci de ani şi am apucat să bem
din vinul ăla dinainte de filozera. Era o minune. Să-
reau stropii din el cînd îl turnai în ulcior. Îţi dădea
o fierbinţeală prin tot corpul şi parcă te simţeau mai
viteaz. Şi strugurele ţinea multă vreme în pod fără
să se strice. Iar dealul Drincii era plin cu pivniţe. Nu
stăteau incuiate. Intra drumeşul străin, bea cît îi pof-
tea inima şi trăgea uşa după el. Nu ştiu acum, cu
plantările astea, dac-o să mai iasă vin de-ăla, că tare
mai era bun.

Inginerul Pirvu şopteşte cuiuva la ureche. Acesta iese
şi se întoarce cu o sticlă.

— Ia gustă, moş Mărine, îl pofteste el, turnîndu-l
în pahar.

Bătrînul gustă şi rămîne cu privirea aţintită la
pahar.

— Asta e! Vin de Drincea! Credeam că o să mor
şi n-o să-l mai pun pe limbă.

Vinul, deşi dăduse prima zăpadă, era încă tul-
bure, neoprit din fiert. L-am gustat şi noi. Avea un
parfum de floare exotică. Pirvu ne-a explicat că da-
torită terenului calcaros, a microclimatului şi relie-
fului, procentul de zahăr la litrul de must (soiurile
Muscat, Ottonel şi Pinot Gris) depăşeşte 300 de grame.

Ţăranii cooperatori s-au gîndit (şi gîndul şi l-au
tradus în faptă) să reînvie tradiţia şi faima vinului
de Drincea. Pînă în prezent, cei din Braniştea au
plantat 55 de hectare cu vie nobilă, iar în acest an
vor mai planta încă 15. Şi cum le mai rămăsese suf-
icient teren erodat, neprielnic cerealelor, au creat şi
o livadă de vreo 58 de hectare cu pomi fructiferi.

Dealul Drincii se continuă cu un versant în lungime
de peste 20 km, care merge de-a lungul şoselei,
trecînd prin comunele Cujmir, Obîrşia, Salcia şi Ce-
tate. Pe spinarea sa, cooperativele au plantat 314 ha
cu viţă. Şi nu vor fi ultimele. Nu va trece mult timp
pînă cînd, alături de renumitele produse ale Drăgă-
şanilor, Odobeştilor sau Murfatlarului, va apărea vinul
de Drincea.

La poalele aceluiaşi versant, în marginea şoselei,
Ţăranii cooperatori din Salcia, Obîrşia şi Cetate au
plantat cîteva zeci de hectare de pomi pe spalieri.
Merii, perii şi piersicii, asemenea viţei de vie, îşi vor
odihni pe sîrmă crengile încărcate de rod.

Noul peisaj a înlăturat monotonia drumurilor. Ori-
cît ar fi de lungi îţi aduc la tot pasul ceva nou. De
pildă...

FINTINILE

Drumeşul este obişnuit cu prezenţa lor. Din ele îşi
astîmpără setea, lîngă ele găseşte cîteva clipe de

odihnă. Fintinile, ce punctează orizontul la n
drumurilor, pe lîngă utilitatea publică, sînt
ment specific peisajului nostru. De aceea, i
nează nespus grija gospodarilor din raionul
faţă de aceste fintini, iniţiativa lor care ar m
fie luată de exemplu, omenescul acestei i
Compozitorul italian Ottorino Respighi a c
imagini muzicale neasemuitele fintini ale R
cultînd cunoscuta suită simfonică, parcă le ve
împrăştiînd jerbele de apă, parcă le auzi
Aceeşi dragoste am zice a făcut ca fintinil
marginea drumurilor raionului Calafat să cap
tribute: frumos şi util. Le zăreşti de dep
acoperiş de scînduri şi şindrili deasupra finti
priu-zise şi a unei îngrădituri iar alături un
asemănător cu cîteva bănci, unde ai putin
adăposteşti de arşiţă sau de ploaie — ambe
în culori atrăgătoare. Ni s-a spus că în raio
sută de fintini au fost amenajate în acest
priveşte costul — o nimica toată; în ce m
găsesc cîteva scînduri şi un bidoon cu apă
rit de iniţiativă, inventivitate şi simţ gospodă
nevoie în primul rînd. Restul...

Gospodarii amintiţi nu s-au oprit aici. Tot
ginea drumului au plantat, pe ambele părţi,
tanţe de 20—25 m. grupuri de 3—4 plopi ca
între aceste grupuri va fi plantată viţă de
boltă. Primii şapte kilometri de drum între l
şi Calafat au şi fost străjuiţi de viţă. Alţi 16
în planul acestui an. Va fi o plăcere să dr
pe drumurile Calafatului. Privirile vor avea
desfăta...

GHEORGHE V

Tînăra doctoriţă Violeta Vanea din comuna Pojorîta, regiunea Suceava,
la o familie de ţărani cooperatori

G. TOPÎRCEANU

Sînt numai 80 de ani de cînd s-a născut poetul George Topirceanu, care a delectat cu marea lui artă și spiritalul, său viu și neseceat, trei generații de cititori.

Așadar, fără înverșunarea crudă și revoltătoare a acurii, el ar fi putut foarte bine să trăiască și acum și să-i sărbătorim această aniversare. Ar fi fost mai firesc și mai drept decît să fi dispărut fulgerător cînd avea doar 49 de ani.

Natura a comis atunci o crimă, pe care prietenii și miile de cititori ai lui Topirceanu n-au uitat-o.

S-au stîns atunci, odată cu el, germeții unor frumuseți de care a fost frustrată literatura noastră. S-au pierdut înainte de a vedea lumina tiparului, înainte de a se fi alcătuit în vers, nenumărate observații pline de humor ne-ar fi delectat ceasurile noastre de repaos.

G. Topirceanu a fost un artist unic al cuvîntului și versului. Optimismul său, vioiciunea scărpatoare a inteligenței sale, humorul său fin, spontaneitatea spiritului, rima neașteptată, versul de-o perfecție de mare artă, simplă și comunicativă, au cucerit mulțimea cititorilor de la primele sale opere.

Nu a fost în țara noastră, în generația sa, poet mai iubit de cititori. Cînd ei vedeau semnătura în josul unei poezii publicată într-o revistă, frunțile lor se descrețeau, și o iluzie de beatitudine iradia pe fețele lor.

Dar la aniversarea nașterii lui Topirceanu, mi se pare nimerit să însemn aici, pentru acei care nu știu, datele biografice care-l situează în marea comunitate a poporului nostru, de-a lungul nesfîrșitului timp.

După tată, Topirceanu e originar din Ocna Sibiului, iar după mamă, (Paraschiva Coman) din Săliște. Ei i-au trecut acea sănătate spirituală, inteligența vie, purificată de atmosfera curată a acelor locuri ardelenice de mare nobleță. Tatăl era coșeban iar mama era maistră de țesut covoare la școala profesională de la azilul Elena Doamna, din Cotroceni.

Poate că țesătura atât de vie și de colorată a versurilor poetului, motivele lor care poartă atât de mult din motivele populare, în ritm și muzicalitate, i-au fost trecute fiului de la mama sa, maistră de țesut covoare. Atîtea din peisagiile de

primăvară și toamnă, din baladele atât de cunoscute aduc aminte de veselie specifică a scoarțelor noastre românești.

G. Topirceanu s-a născut la un azil din Cotroceni în ziua de 20 martie 1886, și a crescut purtînd în ochi firele întinse ale războiului de țesut ca niște coarde ale unui mare și primitiv instrument muzical, ca și fuga suveicii, munca migăloasă a miinilor de artist ale mamei, care i-au trecut fiului pasiunea muncii migăloase a cizelării versului pînă la perfecție, și precizia clasică și echilibrată a artei sale.

O asemenea indeletnicire nu dădea siguranța traiului. Și viața părinților cu atelierul lor de covoare a fost aproape o viață de bejenie. Războaiele au peregînat, desfăcute în bucăți, de la Șvici-Argheș, la Hurez, la Armășești, la Ciocănești pînă ce și-au găsit așezare mai temeinică la Nămăești-Muscel.

Țesutul covoarelor care cere simț al culorii și al proporțiilor, care cere îndemnare artistică, și o anumită armonie, nu ni se par prea departe de țesutul versurilor, de acele mici covoare cu vorbe colorate și disciplina așezării lor, care sînt poeziile lui Topirceanu. În desenele lor este foarte mult din arta țesutului de covoare, așa cum a statornicit-o tradiția populară, foarte mult din folclorul acestei arte, și în atmosfera lor și în detaliile de-o sprinteneală uimitoare și un optimism robust. Topirceanu și-a petrecut copilăria, vacanțele în acest climat de muncă artistică. Marele meșter de la care el a învățat, fără să știe, meșteșugul versului său fără greș, a fost mama lui, această Paraschiva Coman, care îl învățase din străbuni și îl cultivase ca în niște versuri concrete, în ițele războiului.

Iscușința de mare artist a poetului Topirceanu vine astfel de departe, din acel izvor neseceat de haruri a poporului nostru.

Încă de tînar, pe la 25 de ani, Topirceanu și-a ales ea loc de așezare, Iașul. L-a chemat acolo Ibrăileanu, pentru a fi redactor și secretar al revistei Viața Românească, și l-a reținut tîna dulce a Iașului, în care visătorul, îndrăgostitul de viață și de contemplație George Topirceanu s-a simțit bine.

Trăia modest, — nu cerea vieții decît atât, cît să-l îngăduie să se bucure de o deplină libertate,

să nu sufere nici o constrîngere materială sau de cuget. Avea o mare curiozitate, de cele mai mici vietăți ale naturii pe care le simpatiza cu emoție și căroră le-a dedicat multe poezii frumoase. Tot ce era mic, dropsit, lovit de soartă se bucura de dragostea lui.

Risul pe care-l dezlănțuie humorul lui își are izvorul în optimismul lui Topirceanu, în darul lui de observație, în atitudinea lui de simpatie pentru cei mici, în eliberarea pe care o simțea din faptul că nu cerea vieții mai mult decît să-l lase să contemple natura și domeniul cu un sentiment de călător.

Țipărite în zeci de mii de exemplare, operele lui nu au avut timp să stea în vitrinele librăriilor. Ele sînt și azi, după o jumătate de veac de la creația lor, o necesitate a sufletului nostru.

Și cînd mă gîndesc că ar mai fi putut trăi în mod firesc, și astăzi, și l-am fi putut sărbători în fața sutelor de mii de cititori ai săi care cunosc versurile pe dinafară!

DEMOSTENE BOTEZ

G. IBRĂILEANU

ȘI „ȚĂRANUL ÎN LITERATURA ROMÂNEASCĂ”

Nu mult după apariția în 1906 a primului număr al Vieții Românești, G. Ibrăileanu, unul din fondatorii revistei care a fost „farul literar și cultural al Moldovei, dar și al întregii țări”, avea să publice în 1907 articolul Țăranul și literatura românească.

Dragostea și devotamentul lui Ibrăileanu față de țărănime avea să fie mărturisită încă din cuvîntul „Către cititori” pus în fruntea primului număr al „Vieții Românești”. Conștienți de faptul că între clasele de sus și popor era o „prăpastie adîncă”, fondatorii revistei socoteau poporul drept singura clasă pozitivă care și-a păstrat curat sufletul românesc. Ei socoteau că „o cultură „națională”, de un caracter specific, nu se va naște decît atunci, cînd masele populare, adevărat românești, vor lua parte și la formarea și la aprecierea valorilor culturale, — limbă literară, literatură, forme de viață etc. — și acest lucru nu se va întîmpla decît atunci cînd, prin cultură, viața politică mai largă și ridicarea economică, țărănimea va căpăta în stat valoarea socială proporțională cu valoarea sa numerică, economică, morală și națională, cînd vom fi un popor, cînd toate clasele sociale vor fi ale aceluiași popor...”

Desigur G. Ibrăileanu... — reprezentant al curentului poporanișt — a scăpat din vedere factorul esențial subliniat mai tîrziu de cel de al V-lea Congres al P.C.R. că „Numai proletariatul orașenesc și industrial, condus de partidul comunist poate să elibereze masele muncitoare de la sate de sub jugul capitalului și al marii proprietăți moșierești, de ruină și de războaie imperialiste...” Dar dragostea și atașamentul pentru cauza întregului popor, pentru cauza țărănimii în particular, era o mărturisire de credință, care merită aici amintită.

Credința că poporul este singura „clasă” pozitivă, care singur a păstrat mai curat sufletul românesc, că țărănimea va putea căpăta în stat o valoare socială proporțională cu valoarea sa numerică, economică, morală și națională erau lucruri care acum șazecei de ani puteau să apară utopice. Astăzi, datorită luptei dure sub conducerea comunistilor, muncitorii și țărani, de toți oamenii muncii de la oraș și

sate, această lucruri au devenit realități... „țărănimea are o țară — România socialistă. Împreună cu clasa muncitoare, este stăpîna acestei țări, participă activ la conducerea treburilor statului, la făurirea noii istorii a patriei noastre”. (Din expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la Congresul Cooperativelor Agricole de Producție).

Dar să ne întoarcem la „Țăranul în literatura românească” studiul lui Ibrăileanu din 1907.

„Afară de rare excepții, scria Ibrăileanu, ideal scriitorii ori au ignorat țărănimea, ori au realizat-o, creînd o țărănime de carnaval, ridicolă, ceea ce a fost mult mai primejdios, cu cît literatura aceasta putea înșela, făcînd să se creadă că țăranul e fericit.” Și în altă parte: „... din doinele lui am creat o adevărată literatură populară, fără ca în schimb să-i dăm „o singură lucrare care să-i înalțe inima” și „să-l facă să uite pentru un moment mizeria de toate zilele”.

Ideea aceasta a unei creații destinată maselor largi populare, a unei literaturi care să înalțe inima poporului străbate întregul articol și, am putea spune, va stăpîni concepția lui Ibrăileanu pînă la sfîrșitul vieții sale. În același articol el spune: „...împrumutarea de la popor a limbii și a fondului — clădirea unei literaturi culte cu ajutorul bogăției populare, este numai un aspect, ori o latură a clădirii întregului edificiu al civilizației noastre, care, toată, a fost creată din avutul poporului, fără ca în schimb să i se dea și lui ceva...”

Ibrăileanu remarca faptul că dincoace de munți, unii scriitori ridicau din țărănime o părăsece, rup legăturile cu ea, se adaptează claselor orașenești, împrumutînd de la acestea sufletul, idealurile — și poftim, pe cînd spunea Ibrăileanu, „...în Ardeal, scriitorul ca și ceilalți intelectuali, e ieșit din popor, și, neavînd ca la noi ispita adaptării, rămîne în legătură cu poporul al cărui reprezentant devine, vibrează la idealurile poporului, dîndu-le o formă conștientă, — scrie „din popor” și „pentru popor”.

Și recunoștința lui se îndreaptă către Vlahuță și Delavrancea, „care, în cîteva accente sincere, și-au arătat emoția lor față de suferințele țărănimii”, către Pop Rețeganu, omului din popor care scrie pen-

tru popor, viața adevărată a poporului, către Slavici —, care scrie viața adevărată de bucurie, de tristețe, de muncă a poporului, către Coșbuc, care cîntă idila adevărată a dragostei... și munca, către Octavian Goga.

Ideile acestea dezvoltate în articolul „Țăranul în literatura românească” apăruseră în germene în articolul „Scriitori și curente” publicat de Ibrăileanu în primul număr al Vieții Românești din 1906.

Susținînd că literatura românească nu poate fi decît „românească” Ibrăileanu scria „Și spiritul românesc... fiind mai nepervertit, mai curat, la poporul românesc de la țară, numai acei scriitori vor reprezenta spiritul românesc, care, sau fac parte din țărănime și n-au rupt legăturile morale cu ea, ca, luînd pe cei mai tineri de pildă, Octavian Goga și Ciocîrlan, sau care, dacă nu fac parte din țărănime, și-au plecat urechea la popor, s-au botezat în izvorul curat și românesc al sufletului popular, ca de pildă Sadoveanu...”

Au trecut șazecei de ani de la această profesie de credință a lui Ibrăileanu. Și astăzi putem să ne mindrim cu o adevărată literatură națională depozitară a sufletului românesc, purtînd „nota specifică a geniului nostru”.

Din 1906, anul apariției Vieții Românești și pînă-n 1920 G. Ibrăileanu a militat, a muncit cu dragoste, cu pasiune, cu devotament pentru făurirea acestei literaturi.

La școala această a Vieții Românești, și în jurul lui Ibrăileanu, călăuziți, îndemnați și sfătuiți de dînsul s-au format Mihail Sadoveanu și Calistrat Hogaș, Vlahuță, Anghel și St. O. Iosif, Gala Galaction și frații Teodoreanu, Demostene Botez și Otilia Cazimir. Vieții Românești și lui Ibrăileanu i-au păstrat stimă și considerație Caragiale și Brătescu Voinești; Coșbuc, Goga și Ion Agîrbiceanu.

La împlinirea a șase decenii de la apariția primului număr al revistei Viața Românească și cu prilejul împlinirii a treizeci de ani de la moartea marelui critic român, G. Ibrăileanu am simțit îndemnul de a mărturisii aceste modeste gînduri.

CONSTANTIN PRISNEA

La Institutul de cercetări Fundulea se stabilesc metode raționale de combatere a celor mai păgubitori dăunători pentru cereale, plante tehnice și hortiviticele

Hormonii plantelor și hormoni sintetici

Prof. dr. docent H. CHIRILEI
Institutul agronomic „N. Bălcescu”-
București

Orice plantă, pentru a crește și fructifica, are nevoie, pe lângă aer, lumină și căldură, de cantități determinate de substanțe nutritive și apă. De aceea, în vederea sporirii producției, cultivatorii își îndreaptă înaintea de toate atenția la reglementarea aprovizionării în condiții optime a plantelor cu substanțe nutritive și cu apă.

Creșterea și fructificarea normală a plantelor, însă, nu depind numai de factorii amintiți. Cercetările din ultimii 10 ani au arătat că în viața plantelor un rol important îl joacă și anumite substanțe organice pe care le produc înseși plantele și care reglementează această creștere și fructificare. Aceste substanțe sunt cunoscute sub numele de auxine, de hormoni, de substanțe de creștere.

În prezent este definitiv stabilit că hormonul comun tuturor plantelor verzi este heteroauxina, care de fapt este un acid organic zotat și pe care chimiștii îl cunosc de foarte multă vreme. Această substanță produsă de către plante în frunze, în virfurile tulpinilor și rădăcinilor etc., în cantități extrem de mici, reglementează creșterea plantelor. Ea accelerează sau întârzie creșterea după cum planta o produce în cantitate mai mare sau mai mică.

În ultimul timp s-a arătat că un rol important în viața plantelor îl au și alți compuși organici, tot din grupa acizilor, cunoscuți sub numele de gibbereline. S-au descoperit multe gibbereline, în special la ciupercile inferioare parazite, însă ele s-au descoperit și în plantele verzi. Dintre gibbereline cea mai activă care accelerează creșterea plantelor și are efecte bune și asupra înfloririi unor plante, este gibberelina 3 (G₃) sau acidul gibberelic.

De o importanță foarte mare pentru aplicarea în practică a hormonilor vegetali a fost descoperirea că aceste substanțe de creștere aflate în plante se pot prepara pe cale sintetică, în laboratoare.

Din practica aplicării acestor substanțe chimice s-a constatat că influența lor variază de la plantă la plantă, în raport de sensibilitatea țesuturilor, concentrațiile folosite ș.a. Din această cauză, aceste substanțe pot accelera creșterea într-un anumit loc, să o oprească în altul și să nu exercite nici o influență în al treilea loc.

Hormonii vegetali sintetici din grupa auxinelor se administrează plantelor prin așezarea lor în soluții apoase, prin stropirea plantelor cu soluții apoase sau în emulsii de corpi grași, prin vaporii pe care îi produc. Ei se folosesc la înrădăcinarea butașilor. Cercetările au dovedit că pentru formarea rădăcinilor la butași, hormoni sintetici sînt foarte eficienți. Butașii se țin cu capetele lor inferioare în soluție apoasă 12 — 24 de ore. În urma tratamentului, butașii înrădăcinesc cu aproximativ 2 săptămîni mai devreme, formează mai multe rădăcini, determină un procent mai mare de înrădăcinare a butașilor.

Hormonii sintetici de tip auxinic se folosesc cu succes pentru obținerea de fructe fără semințe la tomate (pălăgele roșii) și în număr mai mare. Pentru obținerea de fructe fără semințe, plantele se pulverizează în timpul înfloriturii sau chiar înainte de deschiderea mugurilor floralii. Tratamentul determină și legarea unui număr mai mare de fructe. Fructele care rezultă sînt mai mari, mai cărnoase și ceva mai dulci, prezentînd importanță deosebită, datorită lipsei semințelor din ele, pentru industria conservelor, bulionului și supeilor.

Hormoni sintetici de tipul auxinelor se folosesc și la combaterea buruienilor. În soluții concentrate, de 100 miligrame la li-

trul de apă, ei omoară rapița sălbatică, păpădia, traista ciobanului, rochița rîndunicii, ridichea sălbatică, sulfina ș.a., fără ca cerealele să sufere.

Acidul gibberelic este folosit și el în anumite scopuri practice: la obținerea unui număr mai mare de frunze la salată, creșterea mai rapidă a puieților, grăbirea înfloritului unor plante, obținerea de semințe mai numeroase și chiar fructe. În cercetările efectuate cu colaboratorii în anii 1960, 1962 și 1963, am obținut, în urma tratării semințelor cu acid gibberelic rădăcini de sfeclă de zahăr de 3 — 4 ori mai grele decît rădăcinile plantelor provenite din semințe netratate. Față de plantele netratate (martor) sporul în greutate de rădăcini, obținut la cooperativa agricolă de producție din comuna Vărăști (Dascălu Creața) reg. București, a fost de 11 000 kg la ha. La plantele de soia am obținut o cantitate de sămînță dublă iar la cartofi un spor de tuberculi de peste 30 la sută. În cazul arătat s-a folosit pentru tratarea semințelor de sfeclă de zahăr o cantitate de 100 — 200 miligrame acid gibberelic, la litrul de apă. Pentru tratarea tuberculelor de cartof 5—7 miligrame la litrul de apă.

Din cele câteva date arătate rezultă că hormonii vegetali heteroauxina și gibberelina, obținuți pe cale sintetică, precum și alți hormoni pe care nu-i produc plantele, reprezintă un mijloc nou de a acționa asupra plantelor, mijloc ce ajută la rezolvarea unei serii întregi de probleme în domeniul agriculturii și al horticulturii.

Muzeul din Rășinari

În comuna Rășinari din raionul Sibiu — cunoscută în toată țara prin frumusețea portului, a graiului și prin măiestria cu care se lucrează aici covoarele — se află și un interesant muzeu etnografic, înființat în 1952.

Casa în care este organizat acest muzeu datează din 1867. În cele opt camere ale clădirii sînt organizate secții de științe naturale și etnografie. Ultima este cea mai întinsă, cuprinzînd 6 camere cu peste 1 000 de exponate de o deosebită valoare.

Iată-ne în sala unde sînt strînse obiectele reprezentînd ocupațiile de bază ale vechilor locuitori. Întîlnim aici: crînța scobită în lemn, creștălău — pentru sfărîmat cașul, diferite răboaje — pentru sare, oi, mălai, lapte — adevărate reviste vechi de contabilitate. Tot în această grupă sînt expuse *cumpene simple, linguri etc.*, lucrate cu multă migală.

Altă categorie o reprezintă obiectele legate de prelucrarea pieilor, ca: *războiul pentru întins pieile de oaie, cușitul și potcoava de mină* pentru curățit pieile — toate avînd o vechime de peste 100 de ani. O serie de obiecte ilustrează preocuparea localnicilor în legătură cu prelucrarea lînii ca: fuse, capre pentru depănat firele, dărace, război pentru țesut vestitele pănure ardelenesti, macheta unei pive de apă pentru bătut pănurile.

Privim cu emoție și respect obiectele expuse, întorcîndu-ne cu gîndul în vremuri depărtate, citind în ele viața și tehnica de atunci. Un teasc pentru stors merele, făcut din lemn masiv, cioplit din topor, datează din 1835. Alături se află o rîșniță simplă manuală din 1856 — care în două ore abia măcina de-o mămăligă.

Despre gustul rășinării pentru frumos vorbesc toate

obiectele văzute, dar mai mult stilpii de pridvor, sculptați cu un deosebit rafinament artistic.

În camera vecină este aranjat un interior țărănesc rășinărean așa cum era în secolele 18 și 19, care cuprinde mobilier și țesături populare. Mobilierul este interesant prin frumusețea decorativă a picturii și ornamentației migăloase săpată în lemn. Pictura de pe mobilier este realizată de meșteri rășinari, care aveau un deosebit gust pentru împodobirea multicoloră a obiectelor prin culori vegetale. Sculptura este reprezentată prin creștături și podoabe aplicate, de forme diferite, realizîndu-se o unitate ornamentală făcută cu măiestrie și ingeniozitate. Se remarcă, de asemenea, o *masă din lemn* din 1830, bătută în cuie de lemn, pictată și sculptată în întregime, un scaun din 1854, cu spate pe care ședea numai persoanele de onoare (musafiri, socri, bătrîni, învățătorul, preotul etc.).

Celelalte camere sînt destinate costumelor populare. Atrag atenția *cheptarele, bitușcele, cojoacele* din piei de oaie, împodobite cu flori și cusături, lucrate de meșteri locali. O piesă interesantă ce-o întîlnim este o iie a cărei mîncă are o circumferință de 2,5 m.

Obiectele din acest muzeu sînt donate în cea mai mare parte de locuitorii care le-au păstrat cu drag de la părinții și străbunii lor.

Datorită interesului pe care-l prezintă, muzeul este vizitat de mulți turiști, specialiști, etnografi, oameni de știință. Printre ei se numără mulți din Australia, Argentina, Anglia, Franța, Italia, Japonia, S.U.A., Uruguay U.R.S.S. și din alte țări ale lumii.

Prof. VICTOR VOICU

MAREA FAMILIE

(Urmare din pag. 1)

Unită și mare este azi familia cooperativelor agricole. Constituirea acestei largi organizații, Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție, care grupează întreaga țărănie cooperatistă, creează premisele organizatorice pentru ridicarea continuă a nivelului calitativ al întregii activității cooperatiste. Cît de necesară era crearea unor organizații economice obștești regionale și raionale care să lărgească și să înlesnească relațiile dintre cooperative, în sfera producției pe de-o parte și în circulația produselor pe de altă parte, rezultă din nenumăratele propuneri făcute la Congres și în dezbaterile ce l-au precedat cu privire la realizarea unor acțiuni comune care, prin amploarea lor, depășesc posibilitățile unei singure cooperative agricole. În centrul atenției stau amenajările pentru irigații, lucrările de hidroameliorații, combaterea eroziunii solului, îmbunătățirea pășunilor. În luările la cuvînt, delegații au subliniat necesitatea construirii în comun a unor depozite pentru legume și fructe, procurarea de instalații pentru prelucrarea acestora și au făcut numeroase alte propuneri de interes comun. „În aceste uniuni noi vedem organizațiile noastre proprii, menite să ne ajute în coordonarea eforturilor noastre în efectuarea

unor acțiuni comune, aprovizionarea cu mijloace tehnice și materiale, prelucrarea și valorificarea produselor” (Petre Ghelase, comuna Romanu-Galați). „„Propun să se înființeze, la nivel de raion sau regiune, întreprinderi intercooperatiste de fabricare a furajelor combinate” (inginer zootehnic Constantin Constantinescu, C.A.P. Făceni, reg. București). „„Cooperativa noastră are o bună parte din teren situată în lunca Siretului. Putem iriga, cu mijloace proprii, pînă în 1970, circa 400 hectare de teren. Cu sprijinul Uniunii raionale și al Uniunii regionale, ne vom aproviziona cu materialele necesare lucrărilor de amenajări, cu motopompe etc.” (Mihai Mititelu, cooperativa agricolă N. Bălcescu-Bacău). „„Nu o dată ne-am lovit noi, țărăni cooperatori din Cirja, de nevoia de a ne uni eforturile cu alte cooperative. Să nu amintesc decît de nevoia de a lupta unii împotriva inundațiilor...” (Gheorghe Stoica, Cirja, regiunea Iași).

Sînt cîteva din miile de propuneri făcute de gospodari care vād astăzi mai departe decît ograda cooperativelor lor, care pe lângă hărnicie mai dovedesc o înaltă conștiință și bună pregătire în folosirea științei; ei propun nu măsuri valabile doar la tarlalele lor, ci inițiative concrete legate de necesități ce țintesc mai departe, spre întărirea economică și

organizatorică a tuturor cooperativele agricole, țînînd seama de perspectiva întregii agriculturi. Este una din miile de fapte cu profunde semnificații. Gospodarii timpurilor noastre sînt conștienți că producția agricolă are toate condițiile create ca să țină pasul cu industria. Este vorba deci — și aceasta s-a subliniat în luările la cuvînt — de îmbinarea intereselor cooperativele agricole, ale țărănimii cu interesele întregii societăți.

„„Vorbitorii — arăta în cuvîntarea sa la Congres tovarășul Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri — au exprimat în mod unanim satisfacția și deplina aprobare cu care au fost primite de întreaga țărănie cooperatistă măsurile inițiate de partid în domeniul îmbunătățirii conducerii și planificării agriculturii, hotărîrea ei de a le înfăptui, de a munci cu hărnicie pentru a da viață sarcinilor trasate la Congres...”

Modul în care au fost adoptate pe rînd toate măsurile, angajamentele luate și entuziasmul cu care s-a trecut la înfăptuirea unor propuneri sînt dovada cea mai grăitoare că țărănimea cooperatistă este hotărîtă să răspundă prin fapte la Chemarea adresată ei și tuturor oamenilor muncii din agricultură.

CERȘETORI CU AUTORIZAȚIE

Membrii guvernului de la Saigon nu scapă nici un prilej pentru a vorbi despre nețărnimii sud-vietnameze. Ascultându-i, ai putea jura că această preocupare nu-i părăsește nici zi, nici noapte. „Țăranii și problema existenței lor se află în centrul atenției mele”, declara, la începutul lunii martie, primul-minstru saigonez Nguyen Cao Ky.

Culmea e că nu minte, ba nici măcar nu exagerează. Atenția lui Ky și a susținătorilor săi americani se concentrează într-adevăr asupra satelor: dovadă potopul necurmat de bombe explozive și incendiare care se revarsă asupra lor. În felul acesta se rezolvă și problema existenței țărănilor, mai bine-zis a inexistenței lor.

Despre ceea ce se întâmplă cu acei care continuă totuși să trăiască ne informează un reportaj publicat de curind de revista vest-germană „Der Spiegel”. Ziaristul care-l semnează, Kurt Wiegand, a vizitat orașul Da Nang din Vietnamul de sud și, după cum mărturisește el, a fost izbit de marele număr de oameni aciuși prin gangurile clădirilor, în piețe sau chiar pe trotuare. „Familii întregi dorm acolo în cursul nopții, își petrec acolo toate orele zilei, își gâtesc acolo pe cițiva cărbuni o fiertură de buruieni. Într-un cuvânt, acolo — adică în gang, pe trotuar sau în piață — este locuința lor”, scrie „Der Spiegel”.

Întrebând cine sînt acești oameni, ziaristul vest-german a aflat că e vorba de țărani din provincia Da Nang. Ce caută ei la oraș? Nu caută nimic. N-au venit aci de voie, ci de nevoie, fie pentru că satele lor au fost rase de pe fața pământului de explozii sau pirjolite de napalm, fie pentru că autoritățile saigoneze i-au luat pe sus, socotindu-i suspecti, fie din amindouă motivele.

„Bănuiala care apasă asupra unora dintre ei scrie „Der Spiegel”, este că ar putea, eventual, să dea ajutor par-

tizanilor. Este destul, pentru ca ei să fie alungați din sat și trimiși la Da Nang, unde se sting literalmente de foame”.

Într-adevăr, așa cum arată mai departe Kurt Wiegand, singura muncă pe care o pot îndeplini locuitorii Da Nangului este aceea de a căra în spina răzile cu arme și muniții pentru baza militară americană din oraș. Numai că țăranii sînt „suspecți”; prin urmare, lor nu li se poate încredința o misiune atât de delicată. Ziaristul vest-german povestește că a asistat la o scenă zguduitoare: o femeie, cu un copil în brațe și cu altul de mină, răscolea într-o ladă de gunoi, căutînd resturi de hrană. Găsind la un moment dat niște coji putrede de dovleac, le-a măruntit între degete și le-a dat copiilor să mănince. „Cel mare abia mai avea putere să mestece”, notează autorul reportajului. Dar pină și această bucurie a fost de scurtă durată. Un polițist sud-vietnamez care trecea pe acolo, s-a năpustit asupra femeii și a alungat-o, lovind-o peste cap, pe umeri și pe față cu bastonul lui de cauciuc. „Zile întregi după aceea imi răsuna încă în urechi țipetele disperate ale femeii și scîncetele vlaguite ale copiilor”, scrie Wiegand.

Ar fi însă nedrept dacă am trece cu vederea faptul că țăranii izgoniți din satele lor și aduși cu sila la oraș nu se bucură de nici un drept. Pline de solicititudine față de ei, autoritățile sud-vietnameze le îngăduie să cerșească, eliberîndu-le chiar și permise speciale în acest scop.

După cum aflăm însă din reportajul lui Wiegand, se pare că țăranii sînt nerecunoscători. În loc să se bucure că au fost transformați în cerșetori cu autorizație, ei părăsesc Da Nangul și îngroașă rîndurile luptătorilor din Armata Națională de Eliberare.

Mai mare păcatul de atenția pe care le-o acordă primul ministru Ky!

N. MINEI

Unul din sutele de avioane doborîte de forțele patriotice din Vietnamul de sud

REALITĂȚI AFRICANE

■ În orașul Ibadan din Nigeria se proiectează să se construiască un Institut internațional de agricultură tropicală. Institutul va cuprinde o școală superioară și un centru de cercetări științifice.

■ În Republica Arabă Unită se organizează o nouă fermă de stat — Al-Nubareia. Anul trecut, aici s-au și cultivat cu porumb circa 600 hectare de deșert. Pină în anul 1970 terenurile fermei se vor întinde pe o suprafață de circa 100 000 ha. Pe noile pămînturi, în afară de porumb, se vor planta cereale și trifol.

■ De curind, în guvernămintele Bedja și Siakh din Tunis au luat ființă noi cooperative agricole, cărora li s-au dat în folosință terenuri ce au aparținut mai înainte coloniștilor străini. Terenurile date în folosință cooperativelor agricole din guvernămintul Bedja cuprind o suprafață de 12 000 hectare. În total, cooperativele agricole din Tunis stăpinesc în prezent 450 000 ha de pămînt.

Note

„TURTĂ DULCE”

După cum relatează presa latino-americană, junta militară care cîrmuiește Ecuadorul se pregătește să efectueze o „reformă agrară”. Măsura proiectată e o manevră menită să mai destindă atmosfera încărcată ce s-a creat în această țară în urma șirului de greve dezlănțuite de oamenii muncii și a numeroaselor mitinguri și demonstrații pentru pămînt, inițiate de păturile cele mai sărace ale țărănimii.

Într-adevăr, țărănimea din Ecuador se află într-o situație din cele mai grele. Așa cum arată săptămînalul „Marcha” din Uruguay sub semnătura ziaristului ecuadorian J. Galars, potrivit datelor oficiale, 369 de mari latifundii, aparținînd marilor moșieri și bisericii, stăpinesc 45 la sută din pămîntul arabil al țării; 48 la sută din suprafața cultivată aparține moșierilor mijlocii și chiburilor, și numai pușinul ce mai rămîne revine celor 250 000 de gospodării țărănești mici. Peste jumătate din populația rurală a țării nu are pămînt.

„Reforma agrară” plănuită va reduce oare din drepturile moșierilor feudali și din posesiunile lor? Se pare că nu prea, de vreme ce, potrivit noului proiect de lege, se îngăduie posesiuni cu o suprafață maximă de 3 500 hectare de pămînt. Așa că moșierii își vor păstra în cea mai mare parte averea neatinsă...

Cu alte cuvinte, și în cazul de față nu e vorba decît tot de o „turtă dulce”, calificată astfel de ziare, din acelea pe care cercurile cîrmuitoare din unele republici sud-americane, pentru a mai

calma spiritele, le oferă în răstimpuri sărăcimii sub forma de reforme agrare. De pe urma acestor măsuri capătă mici petice de pămînt numai un număr restrîns de țărani, în timp ce marii moșieri rămîn mai departe cu posesiunile lor întinse.

Așa că „turtă dulce” oferită acum țărănilor ecuadorieni tot amară o să fie...

I. B.

VOM RĂMÎNE PE PĂMÎNTURILE NOASTRE

Statul Panama este străbătut, după cum se știe, de canalul cu același nume, aflat sub stăpînire S.U.A. De mai mulți ani poporul panamez duce o luptă susținută pentru afirmarea dreptului său suveran asupra întregului teritoriu al patriei sale.

Recent, țăranii ale căror pămînturi se află în zona canalului Panama au organizat o demonstrație de protest în fața reședinței președintelui Robles Aurelio Marco, împotriva intenției autorităților S.U.A. de a-i strămuta din zona canalului. Delegații ai demonstrațiilor au înmînat președintelui o scrisoare în care subliniază că „Panama are dreptul la suveranitate asupra zonei canalului... Vom rămîne pe pămînturile noastre, pe care le lucrăm de 40 de ani. Făcînd acest lucru, credem că apărăm totodată suveranitatea țării noastre”.

E. M.

Țărănimea thailandeză și „satele strategice”

Potrivit unor știri din Bangkok, autoritățile tailandeze au hotărît să transforme numeroase sate situate în regiunea muntoasă dintre provinciile Nakorn Phanem și Sakol Nakorn — unde în ultima vreme se desfășoară o mișcare antiguvernamentală — în așa-zise „sate independente”. Acestea sînt, în realitate, adevărate lagăre de concentrare deghizate, create după modelul așa-numitelor „sate strategice” din Vietnamul de sud. Pină în prezent au fost formate 44 de asemenea sate, concentrînd peste 200 000 persoane. Potrivit declarației unei oficialități din Ministerul de interne al Tailandei, alte 50 000 de familii sînt amenințate să fie mutate în asemenea „sate independente”.

Această măsură severă ce smulge zeci de mii de țărani tailanndezi de la vetrele strămoșești, nu este nici prima nici ultima acțiune antipopulară a autorităților de la Bangkok. Se știe că diriguitorii acestei țări — unde se află sediul pactului agresiv al Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.) patronat de S.U.A. — sînt de mulți ani surzi la nevoile maselor largi muncitoare.

O viață extrem de grea duce țărănimea care reprezintă 87 la sută din cei 28 000 000 de locuitori ai țării. Ea este împovărată de impozite și dijme. Marea întindere a moșiilor și inexistența uneltelor și mașinilor agricole moderne limitează posibilitățile de muncă ale țărănimii, micșorîndu-se astfel și cantitatea recoltei. De unde și foametea de masă... „Zece milioane de tailanndezi — recunoaște ziarul oficial „Kiattisak” — flămînzesc de la naștere pină la moarte”. Tot același ziar scria că „400 000—500 000 de tai-

lanndezi au totul, iar restul sînt siliți să trăiască în lipsuri și nevoi”.

Familia țărănilor tailanndezi „înstărit” cultivă doar 1,50 ha de orezărie, muncind fără odihnă întregul an. Descriînd munca la orezării, ziaristul filipinez Thomas Garcia scrie: „Țăranii muncesc, cit e ziua de lungă, în apa ce le ajunge pină la briu. Oamenii, laolaltă cu bivoli, trag plugurile de lemn. Aplecați din șale, cu corpul mereu expus razelor tăioase ale soarelui, oamenii nu se îndreaptă din mijloc decît la sfîrșitul zilei. Muncă istovitoare, reumatism, tuberculoză, îmbătrînirea și ruina prematură a organismului, iată prețul plătit de masele muncitoare de la sate pentru un blid de orez”. În plus, intrucît sistemul arendeii este larg răspîndit, mai mult de 60 la sută din populația rurală e înglodată în datorii la moșieri și intermediari. Astfel că, nici minuscula recoltă obținută cu trudă și singe nu intră în întregul ei în ograda țărănilor.

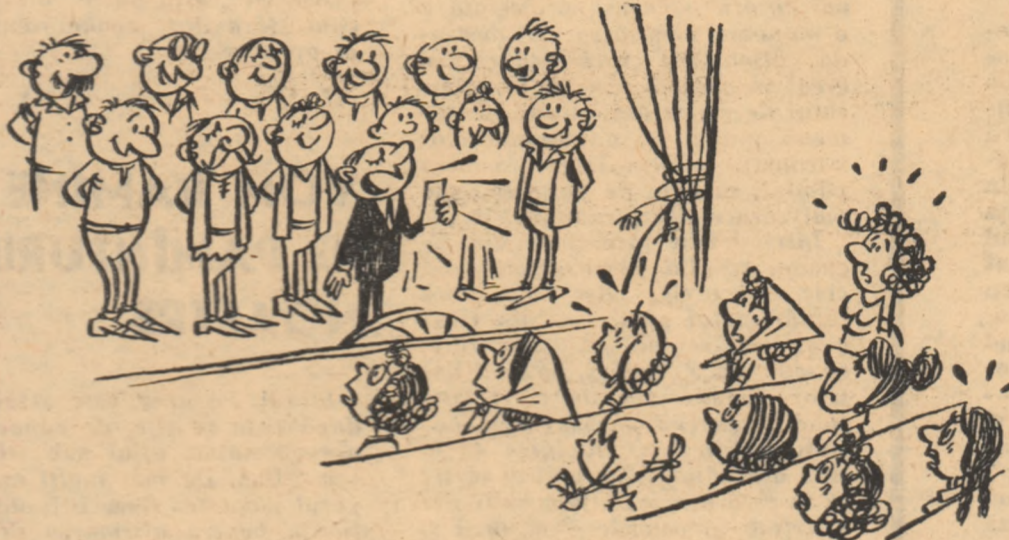
Inegalitățile sociale, la care se adaugă secetele și inundațiile dese ce degradează ogoarele și aduc masele sătești la sapă de lemn, au creat o armată permanentă de oameni fără muncă și piine.

Recentele răscoale țărănești i-au determinat pe consilierii americani de la Bangkok să propună soluția amintită mai sus. Viața stă însă măturie că, așa cum nici în Vietnamul de sud formula „sate strategice” nu este viabilă — în pofida faptului că sînt păzite de mii de soldați — ea nu poate să reziste nicăieri unde masele luptă pentru o viață mai bună.

P. TĂTARU

în regiunea Hunedoara

La Roșcani, unde comitetul de femei nu se interesează de activitatea culturală, corul este format numai din bărbați.

— Și acum, în încheierea programului, corul nostru va executa melodia: „Vino, miindro, lingă mine“...

PROGRAM ÎNCĂRCAT

Trecînd, deunăzi, prin satul Bălata, am vizitat și clădirea nouă a căminului cultural. În pragul unei încăperi, ne-a întâmpinat o tovarășă.

— Aici e căminul?
— Da, aici.
— Azi aveți vreun program?

— Auzi întrebare! Și încă ce program! Parcă trece vreo zi fără să facem ceva? Azi, de pildă, încep cu gătitul...

(„Aha, cercul de artă culinară!“ ne-am zis noi).

— După aceea, spălătul costumășelor, că, știți, se prăfuesc. Dacă toată ziua se joacă...

(„Inseamnă că au o echipă de dansuri activă“).

— Mai îmi fac timp să le citesc și copiilor o poveste.

(„Bravo, nu lipsesc nici diminețile de basm“, ne-am mai zis noi).

— Mai ascultăm cite ceva la radio...

(„Audiții colective, care va să zică!“).

Și, în felul acesta, am umplut cu manifestări culturale

o filă din carnetul de notițe și poate că am mai fi notat multe altele, dacă n-ar fi apărut însuși directorul căminului, care ne-a invitat grăbit într-o altă încăpere.

— Ei, ați văzut? ne întrebă el.

— Am văzut și vă felicităm pentru activitatea atât de variată despre care ne-a vorbit tovarășa.

— În cazul ăsta, mă felicitai degeaba. Ea v-a vorbit nu despre activitatea căminului cultural, ci a căminului ei conjugal.

— Păi cite cămine sînt sub acoperișul ăsta?

— Două, tovarășe, fiindcă sfatul popular comunal a repartizat aici familia unui salariat, transformînd o parte din cămin în locuință particulară. Dar noroc că-i numai provizoriu.

„Provizoriu!“ ăsta ține de un an. Cum s-ar spune, este definitiv provizoriu! Și sfatul popular comunal ar trebui să pună capăt acestei situații. Eventual, mutînd... căminul cultural.

Tribuna bibliotecarei

În cadrul acestei rubrici, publicăm opiniile a trei bibliotecare din raionul Alba, care vin să împărtășească din experiența lor în activitatea cu cartea.

„Eu mă voi referi la manifestările de masă, spune bibliotecara din comuna Ampoia. Dar nu la orice fel de manifestări și pe care le cunoaște oricine, pentru că le organizează toate bibliotecarele. Am fost prima din raionul nostru și poate chiar din regiune, ca să nu zic mai departe, care am reușit să înscriu în registrul de activitate o manifestare cu totul și cu totul originală. Nu simpozion, nu recenzie, nu proces literar, ci o lectură în grup. Și nu orice fel de lectură în

grup, ci una cu artiștii amatori. Cum am procedat? Simplu: după ce membrii echipei de teatru au citit împreună piesa „Ciuta“ de V.I. Popa, pe care urmează s-o pună în scenă, mie nu mi-a mai rămas decît să consemnez în registrul această manifestare de masă. A fost lectură? A fost. S-a făcut în grup? S-a făcut. Deci să nu ne ferim de ceea ce este nou. Să nu privim lucrurile îngust. Noi, bibliotecarele, avem datoria să ne îngrijim ca echipa de teatru să pună în scenă cit mai multe piese, pentru ca în felul acesta să facă un număr tot mai mare de lecturi în grup, pe care să le înscriem apoi în registrul nostru de activitate. Firește că vom avea mai mult de

muncit, dar noi nu ne ferim de muncă.“

„La noi — declară bibliotecara din Ighiu — problema mării numărului de cărți citite nu mai este o problemă. Am rezolvat-o cu ingeniozitate și cu grijă față de om: cum apare un cititor, îi pun în brațe cite 10—12 volume. Astfel, nu va mai fi nevoie să bată prea des drumul la bibliotecă. Ce-i drept, mă gîndesc că oamenilor le vine greu să care atîtea volume și de aceea vreau să cer ca bibliotecile să fie dotate cu sacoșe și eventual chiar cu roabe.“

„Eu nu aș fi de acord cu colega mea din Ighiu — susține bibliotecara din comuna Mihalț. — De ce să-i încărcăm pe oameni cu cite 12 cărți, cînd problema poate fi rezolvată altfel? Bunăoară, eu am întocmit fișe de cititor „în alb“, fără ca titularii lor să fi imprumutat vreo carte. Firește, eu îi cunosc bine pe consătenii mei și am încredere că vor veni să ridice cărțile care îi așteaptă.“

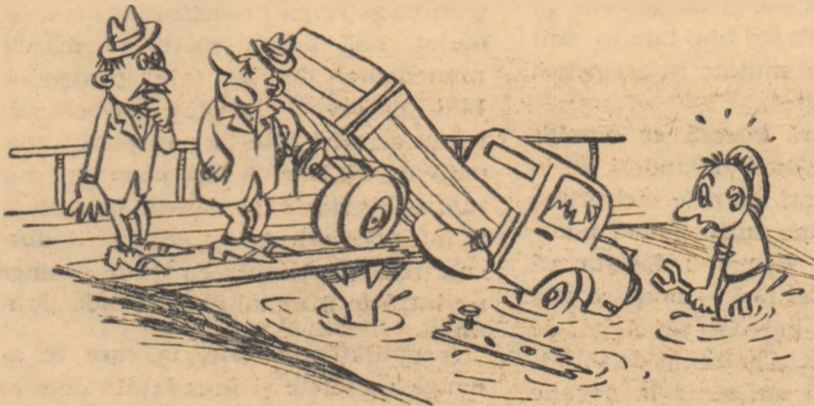
Cunoscînd asemenea „opinii“, se poate trage concluzia că la cele trei biblioteci din raionul Alba, situația e cam... neagră.

Jurnalul de activitate pe timpul iernii al căminului cultural Sarmisegetuza consemnează mai mult jocuri de șah și table.

— Hei, tovarășe director! Mai încet că nu pot să mă gîndesc!

La Șoimuș, podul de peste apa Topliței s-a subrezit periclitînd circulația autovehiculelor.

— Pentru neglijența asta, ar trebui să mai între cineva la apă!

Un păhărel

Duminică dimineață. Tomuța Nicodin, directorul căminului cultural din Rădulești, l-a invitat pe-un vecin de-al său la un păhărel de țuică.

— Ia loc, vecine. Astăzi sînt bine dispus. Și, cînd mă simt bine, îmi place să ciocnesc un păhărel. Hai noroc!

— Noroc și sănătate!
— E tare, dom'le! Dar tot mai pun cite unul. Un păhărel. Atît. Că azi e sîrbătoare. N-ai aflat?

— Ce?
— Eveniment mare: ne vine în vizită brigada științifică raională din Ilia. Un medic, un jurist, profesori... De-aia sînt bucuros. Iar eu, la bucurie, chem un prieten, un vecin, cine-o fi, să închin un păhărel. Atît. Noroc și sănătate!

— Hai noroc!
— Am alta și mai bună. Stai s-o guști. Un păhărel, atît, să te convingi. Că, după aia, trebuie să mă ocup de primirea brigăzii, să aranjez căminul... Ei, cum o găsești?

— Grozavă. Tot de prună?
— Nu. De altceva. Îți mai pun una ca să ghicești.

— Huu, arde... Nu știu de ce e!
— E de cireașă. Cu o gustărică o să ți se pară și mai bună. (Pauză în care apar niște cîrnăciori, brînză și castraveți murăți).

— Asta de care e, directoare? De prună sau de cireașă?
— Naiba știe. Nu-mi mai dau seama. Cît o fi ceasul?

— 12.
— Parcă ziceam că trebuie să vină cineva...
— Cine?

— Am uitat ca pămîntul.
— Atunci să vină cite-un rînd.

Tot ținînd-o așa rînd după rînd, directorul căminului se trezi într-un tîrziu zgîlțit de un sătean care îi strigă:

— Scoal' tovarășe Tomuța, că-i de rău. A venit brigada științifică...

— Știam eu că trebuia să vină cineva!
— Numai că a și plecat. N-a găsit pe nimeni la cămin.

— Știam eu că trebuia să fac ceva! Și mă bucurasem atît. Ba chiar vroiam să le pun și niște întrebări.

— Las' că le-am pus eu una. L-am întrebat pe doctor care sînt urmările abuzului de băuturi alcoolice. Și mi-a spus că, de la caz la caz. Aici, la noi, sala goală a căminului a fost numai a din urmări. În stadiul de incubație, cică vor mai apărea și altele. Cît privește tratamentul, o să trimită o rețetă de la raion.

Raid satiric de
N. CULCEA și A. CROITORU
Desene de T. PALL